

שלום,

קוראים לי גליה שקד. אני אמא של עדי, גילי ושני, שלומדת איתכם בשכבה. באתי היום לספר לכם על בתי הבכורה, עדי.

עדי למדה כאן, בתיכון אלון, במגמת תיאטרון. היא סיימה את הלימודים לפני שש שנים. אחרי הלימודים, היא התגייסה לצבא ושרתה כמשקית אמל"ח ביחידת דובדבן. כמו הרבה אחרים, היא עבדה קצת אחרי שסיימה את השירות הצבאי, למדה לפסיכומטרי ויצאה לטיול להודו במרץ 2005.

ב- 21 ליוני 2005 עדי נהרגה בדלהי. היא הייתה בת 21.

לפני שאספר לכם על נסיבות מותה של עדי, אני רוצה שתכירו אותה קצת, כפי שהיא הייתה כשהייתה בדיוק בגילכם, בכיתה י"ב. אני אראה לכם עכשיו סרט קצר אשר הכינו כמה חברים של עדי לערב זיכרון שעשינו שנה לאחר מותה. הם ליקטו קטעים מתוך צילומים שהיו להם מהוואי המגמה.

עכשיו, כשאתם כבר מכירים קצת את עדי, אני אספר לכם מה הביא למותה.

עדי הגיעה להודו ולאחר שבועיים היא נסעה לכפר מאוד יפה, בצפון הודו, למרגלות ההימלאיה. היא בלתה שם שלושה חודשים.

היא עשתה שם דברים מאוד יפים, יצרה קשרים עם אנשים מקומיים, למדה הינדית כמה פעמים בשבוע וגם טפלה בילד חריג שגר בכפר, עזרה לו בשיעורים, לוותה אותו לבית הספר.

עדי גם עשנה ג'ראס, שכמו גראס, חשיש או מריחואנה, הוא אחד התוצרים של צמח הקנביס.

למרות שהיא הבטיחה לנו שהיא לא נוגעת בסמים, היא עשנה ג'ראס כי היא האמינה שזה סם קל, שלא מזיק.

על פי מה שידוע לנו היום, אנחנו מבינים שבתחילה, העישון לא גרם לה לנזקים. היא הייתה מאוד שמחה ומאושרת. כששאלנו אותה על סמים היא חזרה ואמרה לי: "אמא, את מכירה אותי, אני לא צריכה סמים בשביל קסמים!". היא אמרה לי שהחברה שמעשנים מרגישים עם הסמים כמו שהיא מרגישה תמיד באופן טבעי...

עדי הייתה ילדה מאוד מוכשרת, מאוד יצירתית, עם דמיון מאוד מפותח. היא אהבה אנשים, היא אהבה ילדים, היא אהבה לשיר ולנגן בגיטרה, היא אהבה מאוד תיאטרון. היא אהבה מאוד את השקט ואת חיי הכפר.

עדי והחברים שהיו סביבה לא ידעו ש- 5% של הצעירים שמעשנים "סמים קלים" יכולים להיכנס למצב פסיכוטי עקב העישון. זה יכול לקרות אחרי סיגריה אחת וזה יכול לקרות גם לאחר תקופה של חודשים ואף שנים.

הם גם לא ידעו מה שאנחנו יודעים היום על הסימנים של מצב פסיכוטי ולא יכלו לזהות שמהשה לא טוב קורה לה.

הם לא ידעו שחוסר השינה, הדברנות הרבה, חוסר השקט, ההתרגזויות- היו חלק ממה שהחל להשתבש בשבועיים האחרונים.

ששה ימים לפני מותה היא נסעה לדלהי והתארכה בביתו של ידיד הודי בן למשפחה מאוד עמידה. התברר לנו שבאותם ימים היא כבר דברה על יכולות על טבעיות שלה, על ביקורה בבית הזה בגלגול קודם שלה... בכל זאת, גם בני המשפחה, כולם אנשים משכילים, לא הבינו שמשוה לא טוב קורה.

היא גם שוחחה איתנו בטלפון מספר ימים לפני שנהרגה ולא שמנו לב באותה שיחה שמשוה לא תקין. היא דברה הרבה ואולי בהתלהבות רבה מדי, אבל אז לא ראינו בזה סימן הזהרה.

יום לפני מותה היא אמרה לאותו בחור שהיא יכולה לעוף. הוא לא חשב שהיא באמת מתכוונת לזה.

ביום מותה, היא החליטה לא להצטרף למשפחה לארוחת צהריים. היא עלתה לחדרה. כשידידה עלה לחדרה לשאול אותה אם היא רוצה להצטרף לקפה היא לא הייתה שם. הוא מצא אותה שרועה ללא רוח חיים למרגלות המרפסת של הקומה הראשונה.

עדי כנראה בלבלה בין דמיון ומציאות ויתכן שחשבה שהיא אכן יכולה לעוף. היא נפלה מגובה 3 מ' ונהרגה במקום בגלל הפגיעה בראשה.

עדי צולמה בוידאו על ידי אותו ידיד, שלושה ימים לפני שנהרגה. פסיכיאטרית שצפתה בסרט קבעה שעדי הייתה במצב פסיכטי.

לא באתי פה היום להגיד לכם מה לעשות בחיים שלכם. באתי לפה כדי שתדעו שדבר כזה יכול לקרות. שתדעו שאין דבר כזה "סמים קלים" שתהיו מודעים לעובדה ש 10% מהצעירים נפגע מעישון גראס, ג'ראס או חשיש, חלקם בדרך "קלה" של אבוד יכולת ריכוז, יכולת למידה, יכולת להתמיד בעבודה, חוסר מוטיבציה כללי, וחלקם, 5%, עלולים להיכנס למצב פסיכטי. במקרה שלנו, זה היה 100%.

באתי לפה כדי שבפעם הבאה שתעמדו במצב בו עליכם להחליט האם לעשן סמים או לא, יהיה לכם את הידע הנחוץ כדי לעשות את הבחירה הנכונה.